

Editorial

Prijatie Boha ako samozrejmu súčasť existencie ľudstva orientuje myslenie a konanie človeka do oblasti, v ktorej odpadá večné „dokazovanie“ jeho existencie. Úsilie potom smeruje k vyjasňovaniu vzťahu Boh – človek, ako to dokumentujú spisy cirkevných otcov. Zostáva tak priestor na vnímanie zjaveného Slova, na jeho prijatie a uspokojenie života v zmysle Jeho želaní.

Koncom 19. storočia a v 20. storočí, v súvislosti s myšlienkou evolúcie, sa prirodzene prejavilo úsilie o pochopenie spôsobu pôsobenia Boha vo svete. Katechizmus Katolíckej cirkvi formuluje teologické stanovisko k tomuto problému poukazom na biblické pramene. Z nich vyplýva, že Boh je immanentne prítomný v svojom stvorenstve a v každom okamihu ho udržiava v bytí. Vznikajú teórie, ktoré sa usilujú vysvetliť spôsob „udržiavania“ v bytí – od teórie vyplňovania medzier zásahmi ad hoc až po najnovšiu koncepciu, ktorá sa opiera o teóriu chaosu. Samozrejme, tieto návrhy môžu pomôcť len k názornému priblíženiu sa k problému, lebo skutočné pôsobenie Boha nie je možné uchopiť ľudskými prostriedkami. Existujúce teórie však poukazujú na snahu vniesť do dialógu o vzťahu medzi vedou a vierou viac svetla. Môže to prispieť k prehĺbeniu vnímania Božej prítomnosti vo svete a v tejto atmosfére vnímania sa pravdivejšie venovať vzťahu Boh – človek.

V tejto oblasti je veľa námetov, lebo ide o otázku orientácie života – ako uspokojiť svoj život, aby plynul v súlade s Božou vôľou. To už, samozrejme, je aj problém rozhodnutia rešpektovať Jeho vôľu. Chce to úprimnosť v rozhodovaní. Lebo čírosť postojov je meradlom účinnosti aktivít človeka. Človek totiž nežije v izolácii. V priebehu dňa, pri riešení konkrétnych racionálnych úloh, je vnorený do prostredia, ktoré ho obklopuje. Nie je vždy jednoduché zachovať si čistú myseľ a aj cez množstvo nánosov z okolia a vlastných túžob dovidieť na „maják“, ktorý ukazuje cestu k správnejmu smerovaniu. Teilhard de Chardin upozorňuje, že „Kresťan rozmnožuje svoje styky so svetom len preto, aby zachytil sily, ktoré prinesie do neba, alebo sa podrobil silám, ktoré tam prinesú jeho: lípne najprv k Bohu“. Jeho rozhodnutia a následné riešenia nesú pečať jeho vnútorného sveta, lebo okrem rozumu sa do života premieta aj jeho duchovný rozmer a ten je najlepšie reprezentovaný láskou.

V postoji lásky sa vytrácajú aj bariéry v medziludských vzťahoch. Platí to o jednotlivcoch aj o spoločenstvách. V histórii ľudstva vzniklo niekoľko bariér a to, žiaľ, aj medzi kresťanskými spoločenstvami. Ekumenické hnutia ostatných desaťročí pristupujú vnímavo k týmto bariéram a snažia sa o ich odstránenie. Je jasné, že to, čo sa v priebehu storočí „vybudovalo“, bude možné odstrániť len evanjeliovým prístupom – bariéry sú výsledkom odklonu od evanjelia. Úsilie veriacich na celom svete, ale osobitne v Európe, dostať sa ku krížu spoločne, vlieva nádej, že bariéry postupne celkom vymiznú.